

Miscanthus × giganteus

miskant olbrzymi

Synonim łaciński: *Miscanthus japonicus*

Jedna z najsilniej rosnących traw uprawianych w Polsce, tworząca okazałe, gęste kępy dorastające do 2-4 m wysokości. Gatunek powstał w wyniku naturalnego skrzyżowania miskanta chińskiego (*Miscanthus sinensis*) z miskantem cukrowym (*Miscanthus sacchariflorus*), został przywieziony do Europy z Azji Południowo-Wschodniej około 1930 roku jako roślina ozdobna. Częścią podziemną rośliny są krótkie kłaczka, z których corocznie wiosną wyrastają ulistnione łodygi tworzące okazałe, gęste kępy. Łodygi, zwana u traw źdźbłami, mogą mieć do 1 cm średnicy. W przeciwieństwie do większości innych traw, międzywęźla miskantów nie są puste, lecz wypełnione gąbczastym rdzeniem. Po ścięciu mogą służyć za „bambusowe” podpórki dla roślin. Ustawione skrzyśle na łodydze, wąsko lancetowate liście dorastają do 1 metra długości. Blaszki liściowe są szorstkie w dotyku, na brzegu ostro piłkowane, ciemnozielone z białym pasem wzdłuż nerwu głównego. Młode, soczyste zielone listki początkowo są wzniesione, później łukowato przewieszają się. Jesienią nabierają słomkowej barwy. W naszym klimacie trawa zakwita rzadko i tylko w rejonach o najdłuższym okresie wegetacji. Palczasto-groniaste, srebrzyste wiechy mogą mieć do 30 cm długości. Pozostawione do wiosny kępy stanowią dekorację zimowego ogrodu. Roślina preferuje gleby żyzne, piaszczysto-gliniaste o

lekko kwaśnym pH, stanowiska słoneczne, zaciszne i osłonięte. Umiarkowanie wilgotna gleba zapewnia szybki wzrost, natomiast należy unikać miejsc zbyt suchych lub podmokłych. Gatunek nie jest ekspansywny. Wykazuje znaczną tolerancję na zanieczyszczenie gleby i powietrza oraz zasolenie. Wysokie, malownicze kępy najpiękniej prezentują się sadzone pojedynczo lub w kompozycjach z innymi gatunkami traw, przeważnie jako tło rabat bylinowych. Miskant olbrzymi jest uprawiany również dla celów przemysłowych, jako surowiec energetyczny lub substrat do produkcji papieru.

autorzy opisu tekstowego: Grzegorz Falkowski; Związek Szkółkarzy Polskich

grupa roślin	byliny
grupa użytkowa	byliny
forma	bylina
siła wzrostu	wzrost typowy dla gatunku
pokrój	kępiasty
docelowa wysokość	od 2 m do 3 m
barwa liści (igieł)	jasnozielone
zimozieloność liści (igieł)	liście opadające na zimę
rodzaj kwiatów	kwiatostan
barwa kwiatów	kremowe
pora kwitnienia	październik
nasłonecznienie	stanowisko półcieniste stanowisko słoneczne
wilgotność	podłoże umiarkowanie wilgotne
ph podłoża	odczyn lekko kwaśny do obojętnego
rodzaj gleby	roślina tolerancyjna
walory	ciekawy pokrój odporność na zanieczyszczenia odporność na zasolenie ozdobne z liści/igieł

	ogrody przydomowe
	parki
	rekultywacja
zastosowanie	zieleń publiczna
	rabaty
	w grupach
	soliter (pojedynczo)
strefa	6

autorzy opisu tabelarycznego: Grzegorz Falkowski; , Związek Szkółkarzy Polskich;

